

Chandler Baker

Fluisternetwerk

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Had je nou maar naar ons geluisterd, dan was dit allemaal niet gebeurd.

Ooggetuigenverslagen

12 april

Ooggetuige 1: Ik was nog maar net de deur uit toen ik een flits zag van, ik weet het niet, iets, beweging, denk ik, aan de overkant van het plein, en eerst dacht ik dat het een enorme vogel was en toen – shít – een terroristische bom of zoiets. Weer een fractie van een seconde later besepte ik dat het een persoon was. Ik kon niet zien of het een man of een vrouw was. De mensen in deze wijk zijn nogal ouderwets. Ze dragen hier nog een pak. Traditioneel. Met zwarte pantalon en een colbert dat wappert in de wind. Hoe dan ook, het is een flinke val van daarboven.

Ooggetuige 2: Het was een uur of halftwee 's middags. Ik kwam net naar buiten nadat ik had geluncht met een klant in Dakota's. Ik kon nog net de steaksalade binnenhouden die ik had gegeten.

Ooggetuige 3: Ik zeg niet dat ik het niet erg vind. Dat vind ik wel. Het is afschuwelijk. Maar ik vind ook dat het best egoïstisch is om zoiets te doen, vind je niet? Er waren mensen op straat. Het was vlak na lunchtijd. Als je dan echt moet, als het echt niet anders kan, doe het dan in je eigen tijd, als er niet zoveel mensen zijn. Dat is alles wat ik zeg.

1

Drie weken daarvoor: de dag waarop het begon

20 maart

Vóór die dag raasde ons leven door over een onzichtbare achtbaan, een wagentje dat aan de rails was vastgemaakt door middel van technieken en krachten die we niet helemaal begrepen, ondanks onze in overvloed aanwezige academische titels. We bewogen ons voort met een gevoel van gecontroleerde chaos.

We waren kenners van droogshampoo merken. Het kostte ons vier dagen om een volledige aflevering van *The Bachelor* te kijken. We vielen in slaap terwijl onze te warm geworden laptops onze dijen brandden. We namen pauzes van twee uur om verhaaltjes voor het slapengaan voor te lezen aan peuters en probeerden niet te berekenen hoeveel uur we in totaal hadden gewerkt als moeder en als werknemer, niet goed wetend wat op de eerste plaats kwam. We waren overgekwalificeerd en onderbenut, we waren bezig en we hadden altijd gelijk. Onze handdruk was ferm en de betalingsbalans op onze creditcards was aanzienlijk. We vergaten onze lunch en lieten hem op het aanrecht staan.

Elke dag hetzelfde. Tot het dat niet meer was. Op de ochtend dat onze directeur overleed, keken we op en beseften we plotseling dat een van de wielen van het achtbaankarretje kapot was en dat we elk moment van de rails geworpen konden worden.

Ardie Valdez, een geduldige, stoïcijnse persoon met prakti-

sche Italiaanse schoenen van goede kwaliteit, was de eerste die een vermoeden had van de botsing die ons te wachten stond. Ze hoorde het nieuws en besloot dekking te zoeken. ‘Grace?’ Ze stond in de gang – steriel, maar met onbetaalbare kunst aan de muur – en klopte op een effen kastdeur met een magneet in de vorm van een koe erop. ‘Ik ben het, Ardie. Mag ik binnenkomen?’

Ze wachtte en luisterde, totdat ze geruis achter de deur hoorde. Het wettelijk verplichte slot schoof opzij.

Ardie dook het kamertje binnen en deed de deur achter zich weer op slot. Grace was alweer op de leren bank gaan zitten. Haar zijden blouse was scheef omhooggeschoven over twee plastic kegels die aan haar borsten vastzaten.

Ardie keek de kamer rond. Een minikoelkast. De avondse bank waar Grace op zat. Een kleine televisie waar *Ellen* op te zien was. Buiten hoorde ze stemmen, snelle voetstappen, telefoons die werden opgenomen en kopieën die werden gemaakt. Ze fronste goedkeurend. ‘Je hebt een beetje je eigen schuilplek hier.’

Grace stak haar hand uit naar de knop van het kolfapparaat en het begon mechanisch te brommen. ‘Of mijn eigen graf-tombe,’ zei ze luchtig.

Grace slaagde er altijd weer in om Ardie te verrassen met haar duistere gevoel voor humor. Vanbuiten leek Grace zo ongecompliceerd. Ze had een bouffantkapsel van geblondeerd blond haar, was een actief lid van de TriDelta Club van oud-leerlingen, en lid van de presbyteriaanse kerk van Preston Hollow, net als haar lange, donkerharige, altijd geruite overhemden dragende echtgenoot Liam. Ze hadden op de lijst van privégenodigden gestaan voor de opening van de George W. Bush-bibliotheek en noemden zichzelf ‘meelevend conservatief’, een benaming die Ardie interpreteerde als dat ze wel wilden dat homoseksuelen konden trouwen, maar dat ze liefst zo weinig mogelijk belasting betaalden. Ook bezaten ze ten minste één pistool in een kluisje dat op een kledingplank in de in-

loopkast van Grace stond, en het feit dat Ardie Grace ondanks dat alles mocht, wilde wel iets zeggen.

‘Hoeveel moeten baby’s eigenlijk drinken? Ik ben áltijd aan het kolven. Ik bedoel, fuck, Ardie, moet je nou kijken. Ik zit overdag naar *Ellen* te kijken.’

Gewoonlijk gebruikte Grace niet het woord ‘fuck’.

Ardie herinnerde zich nog hoe lang de dagen hadden geleken toen haar zoon Michael steeds maar een paar uur achter elkaar sliep. Haar hele lijf had zwaar en vies aangevoeld, alsof er een dun laagje vuil over haar hele lichaam zat, net zoals wanneer je je tanden niet hebt gepoetst.

Ze rommelde in haar boodschappentas en haalde er twee bedauwde blikjes gearomatiseerd bronwater uit. Ze gaf er een aan Grace en liet zich voor de bank op de vloer zakken. Ardie kon dingen doen als op het werk op de grond gaan zitten omdat ze – en ze zou de eerste zijn om het toe te geven – had besloten niet meer mee te doen. Jaren geleden al, eigenlijk. Ze sliep ’s ochtends uit in plaats van een extra uur te besteden aan haar haar en make-up. Ze ging vrijwel nooit shoppen. Ze bracht geen minuut van haar kostbare tijd door met pilates. Het was het meest bevrijdende wat ze ooit had gedaan.

Ze keek op haar telefoon. Nog stééds niets.

‘Dus,’ zei Ardie, ‘het schijnt dat Bankole overleden is. Thuis, vanochtend, terwijl hij zich klaarmaakte om naar zijn werk te gaan.’ Ze bracht het nieuws onbewogen. Ardie wist niet hoe ze nieuws anders moest brengen. Het ging altijd van: *Mijn moeder heeft kanker* of *Tony en ik gaan scheiden*.

‘Wat? Hoe?’ Grace liet de slangetjes vallen waarmee ze zat te prutsen om ze terug te stoppen in de trechterachtige dingen die uit haar voedingsbeha staken.

‘Hij kreeg een hartaanval. Zijn vrouw vond hem in de badkamer.’ Ardie zette haar ellebogen op haar knieën en keek omhoog naar Grace. ‘Ik heb het net gehoord.’

Ardie had de directeur van het bedrijf, Desmond Bankole, maar één keer ontmoet. Hij had haar de hand geschud in de lift

omdat hij erop had gestaan om iedere persoon die in zijn gebouw werkte, tot en met het schoonmaakpersoneel aan toe, ten minste één keer te ontmoeten. Zijn tanden waren heel wit. Hij was kleiner dan ze had verwacht, met vogelachtige polsen die uit zijn colbertje staken.

‘Tussen twee haakjes: ik ben me aan het verstoppen,’ zei Ardie – en voordat Grace het kon vragen – ‘voor Ames. Hij vraagt steeds maar waar Sloane is. Ik zei tegen hem dat ze waarschijnlijk aan het lunchen was. Hij zei dat hij haar geen toestemming had gegeven om vandaag ergens te gaan lunchen. Ik zei dat ze de adjunct-directeur Juridische Zaken voor de afdeling Noord-Amerika was en dat ze zijn toestemming niet nodig had om te gaan lunchen en...’

‘Heb je dat tegen hem gezegd?’ Grace ging rechtop zitten. Sloane was hun vriendin, maar officieel ook hun baas, wat Ames de baas van hun baas maakte.

‘Natuurlijk heb ik dat niet echt tegen hem gezegd. Ben je gek?’

‘O,’ zei Grace, met haar ogen knipperend. Ze speelde met het diamanten kruisje dat aan haar halsketting hing. Het elektrische gebrom van haar kolfapparaat telde de tijd af.

‘Dus verberg ik me hier als een lafaard,’ ging Ardie verder. ‘Ik wacht totdat Sloane me terugroept.’ In de regel hadden mannen als Ames geen belangstelling voor Ardie. Hij had er een hekel aan om te moeten luisteren naar iemand naar wie hij niet graag keek. Toen hij haar had gevraagd waar Sloane was, hadden zijn ogen over en om haar heen gezworven en was hij zo snel mogelijk weer doorgelopen. Dat deel vermeldde ze niet aan Grace.

Ardies gezicht vertrok. De borsten van Grace waren onmogelijk te negeren in deze kleine kamer. ‘Het zuigt ze helemaal op, zodat ze eruitzien als torpedo’s. Doet dat geen pijn?’ Ardies zoon Michael was bijna vier jaar geleden geadopteerd, een gelukkig einde aan jaren van worsteling met onvruchtbaarheid. Ze had zelf nooit borstvoeding gegeven, maar ze had zich altijd

sereen gezuig ingebeeld, felbegeerd huid-op-huidcontact, een losjes gedrapeerde, met de hand geweven sjaal om die vrouwen te bedekken die te preuts waren. Niet dit gewelddadige gesjor waar ze nu van dichtbij getuige van was.

‘Minder dan Emma Kates mond, eerlijk gezegd.’ (Borstvoeding zou pijnloos moeten zijn, hadden ze ons verteld. Borstvoeding was iets móóis, zeiden ze. Nou, we zouden hun tepels weleens over asfalt willen sleuren om te zien hoe pijnloos en mooi ze het vonden.)

‘Mijn god, we kunnen slimme tandenborstels uitvinden,’ zei Ardie. ‘Mijn robotstofzuiger kan zijn basisstation terugvinden en zichzelf in bed stoppen aan het einde van de avond, en dan kunnen we geen handigheidje uitvinden om melk te zuigen dat iets beter werkt dan dát?’ De machine was op de een of andere groteske manier hypnotiserend.

‘Mannen hebben tanden.’ Grace trok haar wenkbrauwen op. ‘En het hoogste woord.’

Ardie nam een grote slok bruisend water met grapefruit-smaak terwijl op het scherm Ellen DeGeneres een jonge man op het podium verwelkomde. Hij zag eruit als een tiener en Ardie had geen flauw idee wie hij was. Ze tikte weer op het schermpje van haar telefoon: niks nieuws.

‘Ik had net een beangstigende gedachte,’ zei ze na een korte stilte. ‘Ames zou de nieuwe algemeen directeur kunnen worden.’

‘Nee. Denk je?’

‘Hij ziet eruit als een algemeen directeur. Hij is lang. Mensen houden van lang.’ Ardie spande en ontspande haar vuist om de carpaal tunnel te rekken die een voortdurende bedreiging voor haar pols vormde. ‘Geloof mij,’ zei ze. ‘Die klootzak zou de baas kunnen worden over dit bedrijf, en wat gebeurt er dan met ons?’

Het ging niet alleen om de geruchten waarbij een stagiaire betrokken zou zijn. Of om wat er twee jaar geleden op het Byron Nelson-golftoernooi was gebeurd met zijn directiesecreta-

resse, waarna raad eens wie er werd ontslagen? Spoileralert: niet Ames. Het ging niet eens om het idee dat de bedrijfscultuur begon bij de top en dat een Truviv met Ames aan het roer erop neer zou komen dat het jachtseizoen geopend was.

Het ging erom dat Ames Garrett een hekel had aan Ardie.

‘Ik weet niet,’ zei Grace. ‘Tegen mij is hij altijd aardig geweest.’

Ardie liet het onderwerp rusten. Grace was een paar jaar jonger dan Ardie en Sloane, en hield zich nog steeds vast aan het idee dat iemand een ‘goede persoon’ kon zijn ondanks zijn of haar handelingen, alsof handelingen niet bij uitstek de aanwijzing vormden voor iemands persoon. En Ardie had Ames Garrett zien handelen.

Maar ja, er waren nou eenmaal dingen waar je het niet over had, zelfs niet onder vrienden: religie, geld, en misschien Ames.

Grace draaide aan de knop op haar kolfapparaat om de intensiteit te verhogen. Een van de slangetjes kwam met een plof los en kronkelde op de vloer. Er viel een witte druppel op Grace’ rok. Ze deed haar ogen dicht en legde haar hoofd in haar nek, en haar neusvleugels bogen naar binnen. Toen ze haar ogen weer opendeed, glansden ze. Ze wreef met haar pols over haar neus en raapte het verdwaalde slangetje met doelbewuste kalmte op. Ze miste het gat twee keer toen ze probeerde de onderdelen weer aan elkaar vast te maken. Bij de derde poging had ze succes. Ze liet zich voorzichtig weer op de bank zakken. ‘Maar dat van Bankole is wel deprimerend.’ Ze richtte haar glazige blik op het tv-scherm. ‘Is het verkeerd dat we niet verdrietiger zijn?’

Ardie gaf geen antwoord, want Grace leek eigenlijk wel heel verdrietig.

Ardie keek weer op haar telefoon. Eén enkel streepje.

Waar was Sloane, verdomme?

2

20 maart

Sloane staarde naar het plafond van een lift en probeerde hem met wilskracht sneller te laten gaan, tot aan het moment dat de deuren van elkaar gingen op de veertiende verdieping, waarop ze er als een renpaard doorheen schoot.

‘Ze zitten allemaal in de vergaderruimte...’ Haar secretaresse Beatrice leunde over haar balie, met het spiraalkoord van haar telefoon helemaal uitgerekt vanwaar ze de hoorn tegen haar oor gedrukt hield.

‘Ik weet het, Beatrice, ik weet het.’ Sloane schoot langs haar door de gang. ‘En ik zit toch al zwaar in de puree.’

Om duidelijk te zijn: alles was een paar uur geleden nog helemaal in orde toen ze met haar echtgenoot en het hoofd van de school van haar tienjarige dochter Abigail rond de tafel was gaan zitten. Ze had heel verantwoordelijk haar telefoon in haar vuilnisbelt van een handtas gestopt, omdat ze een goede moeder was, wat op die plek betekende dat ze een niet-afgeleide moeder was. Dat was tenminste de rol die ze wilde spelen bij directeur Clark.

En kijk nu eens!

Ze had na de vergadering haar telefoon er weer uit gevist en toen de berichtjes van Ardie aangetroffen:

Desmond is vanochtend dood neergevallen.

Hartaanval.

Ames is op zoek naar je.

Oké, serieus, waar ben je??
Sloane??

Ze had niet eens de tijd gehad om afscheid te nemen van haar man.

Eindelijk stond ze bij de noordelijke vergaderruimte, en haar hart bonsde zo hard dat ze bang was dat ook zij misschien een hartaanval zou krijgen. Doodsoorzaak nummer één bij vrouwen boven de veertig! Dat had ze ergens gehoord. Misschien in de ochtendtalkshow *The View*. Ze trok aan de deurkruk om zichzelf binnen te laten.

Zeven advocaten van directieniveau of hoger zaten rond de tafel. Ames, het hoofd Juridische Zaken. Kunal van Communicatie, Mark van Arbeidsrecht, Ardie van Belastingen, Philip deed Risico, Joe Procesvoering en Grace was hoofd Wet- en regelgeving. Plus nog een jongere vrouw met een korte kastanjebruine bob en Sneeuwwitje-wangen die Sloane nooit eerder had ontmoet. Elk gezicht in de kamer keerde zich naar Sloane toe toen ze binnenkwam.

‘Het spijt me dat ik zo laat ben.’ Ze liet zich op de lege stoel naast Ames glijden. De vrouw met de bob glimlachte beleefd naar haar.

Ames keek op van een stapel papieren. Hij had een witte streep in zijn dikke haar, dat voor de rest de kleur van zwarte koffie had, behalve het zilver dat boven zijn oren greep begon te krijgen. ‘Waar was je?’

‘Ik was...’ Sloane zweeg een fractie van een seconde terwijl ze overwoog hoe ze de zin zou afmaken. (Dit deden we allemaal. Of we nou aan het daten waren of op ons werk waren, we beseften welke impact het had om net te doen of onze kinderen niet bestonden. Een man kon zeggen dat hij een dag vrij nam om te gaan vissen met zijn zoon, terwijl een moeder meestal beter af was als ze het feit dat ze een extra lange lunchpauze nam om met haar kind naar de huisarts te gaan geheimhield. Kinderen maakten van mannen helden en van vrouwen min-

der goede medewerkers als we het spel niet goed speelden.) ‘Ik was even weg.’ Ze schraapte haar keel.

‘Zonder je telefoon?’ Ames likte aan zijn vingertop om beter door de pagina’s te kunnen bladeren. De lichamen verschoven ongemakkelijk rond de tafel.

‘Ik was tijdelijk niet bereikbaar, ja,’ zei ze. ‘Slechte ontvangst.’ Geen geweldig argument in haar wereld.

Ames maakte een onbestemd geluid en liet een prop Hot Tamales, superhete kaneelsnoepjes, in zijn mond rondgaan.

Ze staarde naar hem en weerstond de drang om de acht paar ogen die rond de ruimte op haar gericht waren aan te kijken.

Toen knipoogde Ames. Altijd het linkeroog. Met de subtiele kraaienpootjes die zich snel uitbreidden naar zijn slapen. Hij was een van de weinige mannen die ze kende die de knipoog nog gebruikten. En hij had er in feite nog succes mee ook. Het betekende ‘het zit weer goed tussen ons’, maar ook ‘ik heb het hier voor het zeggen’.

Hij deed zijn handpalmen van elkaar naar de rest van de ruimte: ‘Sloane Glover, mensen.’ Alsof hij op het podium een komiek aankondigde. Sloanes nekharen gingen overeind staan, hoewel haar gezicht in de plooi bleef. Werken met Ames was als naast iemand zitten die je voortdurend onder de tafel tegen je scheen schopte. ‘Zo fijn dat we eindelijk kunnen beginnen. Zullen we?’

Daarop volgden ongemakkelijke instemmende knikjes. Naast haar duwde Philip zwijgend zijn schrijfblok en pen naar Sloanes deel van de tafel. Ze drukte haar hand op de plek tussen haar ribben en ademde uit. Met haar mond vormde ze de woorden ‘dank je wel’ en Philip, wiens das altijd scheef zat, haalde alleen maar zijn schouders op. Waren alle mannen op kantoor maar meer als Philip.

‘Ik neem aan dat iedereen intussen op de hoogte is van het ongelukkige overlijden van onze algemeen directeur Desmond Bankole,’ zei Ames. ‘De komende dagen zullen er herdenkingsdiensten worden gehouden. Ik ben ervan overtuigd dat het

niet te impertinent is als ik verwacht velen van jullie bij de begrafenis te zien.'

Terwijl Ames sprak over wat Bankole allemaal had bereikt, downloadde Sloane woest van pen naar papier alle actiepunten die ze had geformuleerd toen ze terug naar kantoor reed.

Ames wierp haar een blik toe.

Ze legde haar pen neer.

'Laten we allemaal proberen hetzelfde doel na te streven.' Hij vouwde zijn handen op de tafel. 'Ik heb Grace gevraagd te beginnen en de mogelijke juridische verplichtingen te bespreken die Truviv heeft als beursgenoteerd bedrijf. Grace?'

Grace ging rechtop zitten. Sloane vroeg zich vaak af of haar gezicht hetzelfde transformatieproces onderging als zij op het werk ergens een gezaghebbend gezicht bij moest opzetten. Ze wist dat dat wel zo was geweest toen ze in de twintig was. Toen kon ze zichzelf het masker van zelfvertrouwen voelen opzetten, haar stem verlagen, de 'zeg maars' weglaten als ze het woord voerde, haar knie stilhouden en zichzelf eraan herinneren dat ze heus wel gekwalificeerd was. Bij Grace waren de tekenen subtieler. Bij Grace zag ze het heffen van de kin. Het rechten van de schouders. Sloane zag, net als de meesten van ons, die tekenen van zelfgeruststelling zelden bij mannelijke collega's. Kwam dat doordat ze er niet waren? Of waren we niet oplettend genoeg om ze te zien?

'Natuurlijk,' zei Grace, en ze begon aan een uiteenzetting over de Securities and Exchange Commission (SEC), over 8-K-formulieren, en dat de bedrijfswebsite geüpdatet moest worden. Als een algemeen directeur onverwacht wegviel, was transparantie, zo legde Grace uit, heel belangrijk. 'Ik stuur wel een memo rond die gemakkelijker te verwerken is,' zei ze ten slotte.

'En we zijn bezig met een verklaring.' Kunal wees en zette zijn vinger op de tafel voor meer nadruk. 'Totdat die beschikbaar is, willen jullie alsjeblieft op alle telefoontjes van de pers antwoorden dat we erg verdrietig zijn over het verlies van

Desmond, zowel persoonlijk als professioneel?’ Zijn grote bruine ogen namen iedereen in de ruimte op. ‘Wat je ook doet, reageer niet met “geen commentaar”. Aandeelhouders hebben er een hekel aan om “geen commentaar” te horen. Begrepen? We streven ernaar om de verklaring morgenochtend rond te hebben. Komt dat jou uit, Sloane?’

Sloane leunde achterover op haar stoel. ‘Klinkt haalbaar,’ zei ze beslist. Mannen konden ermee weggkomen als ze een slag om de arm hielden. Dat kwam bedachtzaam over. Als Sloane aarzelde, zou het klinken alsof ze geen idee had wat ze aan het doen was. ‘We moeten ons richten op het opvolgingsplan van de firma en kijken naar recente voorbeelden van bedrijven die bijzonder goed zijn omgegaan met het overlijden of de ziekte van een algemeen directeur. Er springen er een paar in het oog, zoals Mc...’

‘Eigenlijk...’ onderbrak Ames haar. Sloanes tenen kromden zich als in een reflex. ‘... vind ik dat we naar McDonald’s zouden moeten kijken. Zij hadden een vergelijkbare situatie. Twee algemeen directeuren die binnen een jaar na elkaar overleden. De eerste was plotseling. En Imation. Dat zijn de twee voorbeelden die ik zou volgen, Kunal.’

Sloane slikte een steek van frustratie weg. Op dit punt in haar loopbaan had ze alle potentiële reacties al gebruikt. Haar favoriet was een beleefd ‘Interessant, dat klinkt heel erg als wat ik zojuist heb gezegd’, met haar beste zuidelijke accent. Maar hierop zei ze eenvoudig: ‘Gewéldig idee, Ames.’

Ames wreef tevreden zijn handpalmen tegen elkaar. ‘Oké, we weten allemaal wat we moeten doen. De deur van mijn kantoor is altijd open als jullie me nodig hebben.’

Ze stonden op om te gaan. Sloane klikte de pen dicht. Er zaten overal inktvlekken aan de binnenkant van haar rechtermiddelvinger. Ardie en Grace, die naast elkaar hadden gezeten tegenover haar, liepen om de tafel heen zodat ze langs haar kwamen op weg naar buiten. ‘Sorry,’ fluisterde Ardie terwijl ze zich naar haar toe boog en langzaam haar hoofd schudde.

Grace perste haar lippen op elkaar en pakte Sloanes hand om er even snel in te knijpen. Sloane zag op de voorkant van Grace' zijden blouse een vochtige plek waarvan ze wist, zonder erover na te denken, dat die er niet meer uit zou gaan. Het had geen enkele zin om iets van zijde te dragen terwijl je borstvoeding gaf. Dat zou ze tegen Grace moeten zeggen.

'Katherine.' Ames stak een vinger op terwijl hij tegen de nieuwe vrouw praatte, die nog was blijven hangen toen iedereen naar buiten was gelopen. 'Jij mag hier binnen nog even wachten. Ik moet heel even het opzetje van de aankondiging van mijn bureau halen voor Sloane.' Hij keek naar Sloane. 'Je vindt het toch niet erg om even bij mijn kantoor langs te gaan, hè?'

Eigenlijk stond de deur van Ames' kantoor niet altijd open, zoals hij zei. Noch letterlijk, noch figuurlijk. Sloane was hem gevolgd terwijl hij twee stappen voor haar door de smalle gang liep.

Hij deed de deur van zijn kantoor open en samen stapten ze Het Heiligdom binnen: een galerij van foto's van Ames met beroemde atleten aan de muur. Truviv, Inc. was 's werelds belangrijkste merk sportkleding en sponsor van de beste atleten van het hele land. Daar zag je hem golf spelen met Tiger Woods. Daar zat hij langs de lijn met een geblesseerde Kevin Durant. Daar – kijk eens! – nog een spontane foto waarop hij de bal overspeelt met Justin Verlander en zijn vrouw Kate Upton. Als Ames al beseftte dat de mannen en vrouwen die op zijn muur geëerd werden misschien alleen zijn vrienden waren omdat Truviv een groot deel van hun sponsorcheques uitschreef, kon het hem niet schelen. Hoe het ook zij, Sloane beschouwde Het Heiligdom als een sociaal min of meer acceptabel equivalent van een dickpic.

'Zo,' zei hij terwijl hij zich omdraaide om op zijn bureau te leunen. Hij was zo'n man van middelbare leeftijd bij wie een antracietkleurig pak goed stond en die er alleen maar beter ging uitzien naarmate hij ouder werd. Dat was tenminste iets waarvan Sloane objectief wist dat het waar was, hoewel ze het

zelf lastig vond om nog te erkennen dat hij knap was. Het was weer zo'n feit over Ames geworden dat ze niet helemaal geloofde. 'Desmond is dood.' Hij stak zijn duimen diep in zijn oogkassen en wreef ermee over zijn ogen. 'Ik had het niet zien aankomen.'

'Ik, eh... Ja, ik vind het heel erg.' Sloane stond zichzelf toe om over de drempel heen verder naar binnen te stappen. Voor het eerst sinds ze het nieuws had vernomen, bracht ze de dood van de algemeen directeur in verband met condoleances. Het was afschuwelijk. Hij had kinderen, twee, dacht ze, allebei maar iets ouder dan Abigail. Ze was van plan om zijn heengaan vanavond te verwerken met haar echtgenoot Derek, met een glas wijn – de beste chardonnay die hun koelkast te bieden had. Ze zou Desmond herdenken om zijn levendige, attente gezicht terwijl hij in de eerste stoel aan de linkerkant van de conferentietafel zat, waar hij luisterde terwijl ze de kwartaalcijfers aan de leidinggevendenden van het bedrijf presenteerde.

'Weet je nog dat hij je altijd juffrouw Sloane noemde?' Ames kruiste zijn armen. Zijn schouders schudden van een rustige, goedaardige lach. 'Alsof je een kleuterjuf was?'

De herinnering riep een vage glimlach op. 'Ja, o god. Ik stoorde me er eigenlijk niet aan. Omdat hij het was die het zei.'

'Hij mocht je.' Ames duwde zich af van zijn bureau en liep naar de andere kant, waar hij zonder te gaan zitten op het toetsenbord begon te tikken. Ze wachtte heel even, niet zeker hoeveel aandacht hij verwachtte voor wat hij ook aan het doen was achter de computer.

'Het spijt me dat ik van onderwerp verander, maar wie was die vrouw?' vroeg Sloane. 'Katherine, toch?'

Hij deed een la open, schudde er een paar Hot Tamales uit – een orale fixatie om zijn rookverslaving in te dammen – en stopte ze in zijn mond. 'Dat was Katherine Bell. Ik stel je wel aan haar voor. Was ik even vergeten met alles wat er gaande was. Wacht heel even, alsjeblieft.' Hij sloeg nog een paar toetsen aan en keek toen weer op naar Sloane.

Ze had het idee dat Ames soms een beetje selectief geheugenverlies had over hun eerste jaren bij de firma. Andere keren leek het het enige wat hij zich überhaupt van haar wist te herinneren. Vandaag was hij duidelijk in de stemming om net te doen alsof het verleden niet bestond. ‘Ze is onze nieuwe kracht,’ zei hij. ‘Heel veel ervaring in het bedrijfsleven. Ze gaat op jouw afdeling werken. Ik denk dat je haar een echt waardevolle aanwinst zult vinden.’

Sloane richtte haar oor naar Ames, alsof ze hem niet goed had verstaan. ‘Mijn afdeling?’ herhaalde ze als een vraag.

‘Dat klopt.’

‘En je vond het niet nodig om mij te raadplegen voordat je iemand aannam voor mijn afdeling?’ Haar stem was te hoog. Schril, zou hij het misschien noemen. ‘Ik ben adjunct-directeur van die afdeling.’

Het was jaren geleden dat Ames haar zoiets had geflikt – jaren! En Sloane deed ze bijna allemaal teniet, al die maanden en maanden dat ze zich had ingehouden, van omgaan met Ames en zijn eersteklas bullshit, met een plotselinge uitbarsting van onversneden woede.

Ames bukte zich om weer op zijn computerscherm te kijken. ‘En ik ben het hoofd van de juridische afdeling,’ zei hij. ‘Zullen we cv’s uitwisselen?’

Sloane kon alweer voelen hoe ze dit gesprek vanavond nog eens zou doornemen in de spiegel terwijl ze haar tanden poetste, wensend dat het anders was verlopen.

‘Waar is Katherines kantoor?’ Ze gooide het over een andere boeg.

‘Ik dacht dat jij daar wel voor kon zorgen. Tenslotte’ – hij keek haar met een ontwapenende glimlach aan en er verscheen een kuiltje in zijn kin – ‘ben jij adjunct-directeur.’

‘Juist.’ Ze haalde diep adem en zette alles op een rijtje in haar hoofd. Ze konden een advocaat, zelfs een om wie Sloane niet had gevraagd, nou eenmaal niet voor eeuwig in de vergaderruimte laten rondhangen. Ze legde haar schrijfblok op haar

onderarm en voegde *kantoor voor Katherine zoeken* toe aan haar lijst met actiepunten, helemaal bovenaan. Wat een ongelukkige dag om te beginnen. En zag ze er niet jong uit, met haar prachtig gehydrateerde huid? De term ‘ingénue’ was in haar hoofd opgekomen, hoewel dat belachelijk was. Ze moest op zijn minst dertig zijn, ouder dan Sloane was geweest toen ze hier voor het eerst kwam werken.

Sloane keerde zich om om te vertrekken, even de reden vergetend waarom ze überhaupt was binnengekomen.

‘Sloane. De opzet.’ Ames had eindelijk de beslissing genomen om te gaan zitten en klikte door iets wat ze niet kon zien omdat zijn scherm gekanteld was. Hij knikte naar het gele schrijfblok op zijn bureau. ‘Ik heb een eerste opzetje gemaakt. Ik wil het zien voordat het naar buiten gaat.’

Sloane liep terug naar zijn bureau. Er lag een open schaar boven op het schrijfblok. De zilverkleurige helften ervan vormden een agressieve X op de gele bladzijden. Ze voelde het gebrek aan slaap, de stapels ongeopende rekeningen en woede. Haar vingers bleven even hangen op het koele metaal. Soms, wanneer Sloane op heel hoge plekken stond, maakte ze zich zorgen dat ze bevangen zou worden door een drang om te springen en dat ze van de zijkant van een gebouw zou tuimelen. We begrepen dit gevoel allemaal, hoe met slechts een stuiptrekking van de vingers, Sloane – of wie van ons dan ook – de schaar kon pakken en de slagader in Ames’ hals kon doorknippen.

Ze pakte het schrijfblok, en haar vingertoppen bleven door lichte transpiratie op de pagina’s plakken. ‘Ik breng het binnen een uur bij je terug,’ zei ze. Er kroop een valse noot in haar stem terwijl ze het kantoor van Ames Garrett ontvluchtte, niet voor de eerste keer.